

Morten Seindal Krabbes prædiken 2. søndag i fasten

Taler

Morten Seindal Krabbe
Sognepræst

Dato

13. marts 2022

Sted

Thyregod Kirke, Ribe stift

Omstændigheder**Prædikentekst**

Markusevangeliet kapitel 9, vers 14-29

I dag hvor alle har fokus på krig i Europa, som overskygger kampen mod covid 19; som igen overskygger bestræbelserne for en grøn fremtid – der bliver din og min afmagt og vantro tydeligt følt og udstillet.

Vi har været eller er skeptiske eller kan ikke tro hvad der dog sker omkring os – lige fra forhøjede temperaturer og vandstande, over Covid-nedlukninger til Putins krig. Og mange går til i indre aggressioner og frustrationer, når virkeligheden ikke passer overens med drømme og håb. Men der skal jo ikke atomtrusler eller krig til at din og min verden kan falde fra hinanden. Hver især kender vi til udfordringer i vores hverdag, hvor vi vantro spørger: ”Hvis du er til Gud, og hvis kan gøre noget, Gud, så hjælp mig.”

Så dagens beretning om den fortvivlede far og den syge dreng fortæller om troens vilkår til alle tider.

Troen bliver til i din og min vantro hverdag. En hverdag, en verden og virkelighed

der kalder på hjælp,
fordi vi ikke i afgørende livsstunder
kan hjælpe os selv.

I dagens evangelium kunne disciplene ikke
hjælpe en far ud af fortvivlelsen
og en søn ud af sygdom.

Faderen havde jo nok hørt om mirakelmageren, Jesus; og alt skal da forsøges for
at han og sønnen kunne blive helbredt for fortvivlelse
og sygdoms besættelse.

Så bare det at manden bragte sin søn til Jesus
er jo egentlig en troserklæring.

Hvis manden ikke havde troet og håbet på Jesus,
så var han jo nok blevet hjemme.

Og da han så kommer frem; er Jesus der ikke.

Men 9 af disciplene, af Jesu udvalgte;
dem der var nærmest ham.

De var der, og vi ved fra Markus evangeliet
kapitel 6, at Jesus havde sendt sine disciple ud
med magt til at helbrede mennesker,
for hvad der måtte have besat dem.

Så Guds udvalgte skulle vel kunne klare den opgave – men nej.

Selv om de 9 disciple var udvalgt af Jesus, så lyder det alligevel om dem, at de er
af en vantro slægt.

Hvor vi her kan høre en bebrejdelse fra Jesu side, så kan jeg ikke lade være med
at tænke det som en ren befrielse og velsignelse.

For Jesus gør ikke disciplene,
eller rettroende, kristne mennesker
til supermennesker, der ved bedre
eller er Gud nærmere end alle andre.

Selv om vi både kan vores fadervor
og den apostolske trosbekendelse
og lytter til Danmark Radios søndagsgudstjeneste, så er der igen og igen
situationer, hvor vi afmægtigt
ser på verden og vores hverdag.

Og vi må hver især bede:
Kristus hjælp mig i min hjælpeløshed.
Vær mig tro
på trods af min troløshed og vantro.

Det hedder sig i dagens evangelium,
at den ånd som drengen var besat af,
var døv og stum.

Han kunne ikke høre sine medmennesker
eller sige hvad han tænkte på og gerne ville. Disciplene kunne heller ikke fatte
drengen.

For mig er det et lille evangelium
i dagens glædelige budskab –
at Kristus kan have fællesskab også med dem,
du og jeg ikke magter at have fællesskab med.
Enten fordi vi ikke kan – på grund af sygdom,
fysisk afstand eller vore kæres død;
eller fordi vi ikke vil fællesskabet.
Senest illustreret ved,
at de russere de kan bare pakke sammen.
Kristus er heldigvis større
end vores fordomsfyldte grænser,
for vores egen og Vorherres kærlighed.

I dag hører vi, at Jesus med sit ord trænger derind, hvor du og jeg ikke kan eller
vil trænge ind,
dvs. han helbreder, tilgiver og giver nyt liv
til en blind, en lam, en døvstum, en fortvivlet,
en synder, en politisk modstander, en tyrann
og ikke mindst en vantro person, præst, politiker
og DR 1 lytter.

Jeg har som præst ofte haft samtaler
med mennesker, som har haft det svært med
det at tro.

For eksempel i forhold til at tro på trosbekendelsens ord om kødets opstandelse

og det evige liv.
Det kan jo ikke lade sig gøre.

Nej, så hellere plukke i de vendinger
vi intellektuelt kan forholde os til og forstå –
og så må Vorherre tage sig af resten.
Troen bliver reduceret til vores egen
forstands- og fornuftstro.

Omvendt møder jeg også de mennesker,
som er i tvivl om, hvorvidt de tror på ret vis,
for selv om de udadtil kan virke sikre;
så er de privat stadig urolig i forhold til
om Gud vil kendes ved dem.

Jeg har igen og igen i samtalerne
peget hen på Kristus.

Det er den vej du og jeg skal gå;
ligesom faderen i dagens evangelium gik til Kristus. Og så skal du og jeg lade
Kristus handle;
ikke efter hvad vi vil og tror
men efter hvad Kristus vil med dig og mig.

Og vejen til at blive helbredt og fornyet i Kristus,
det hører vi om til sidst i dagens evangelium.
Fold dine hænder og bed.
Bed om, kunne give slip på vantroen
og alt ondt der binder.

Kilde

Manuskript modtaget fra taler

Kildetype

Digitalt manuskript

Tags

2. søndag i fasten, Anden tekstrække, Krigen i Ukraine 2014/2022-, Prædiken, Prædikener fra 2000-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/morten-seindal-krabbes-praediken-2-soendag-i-fasten-2022>